

"Hem hangi kitap olursa olsun, böyle hakaik-i İlâhiyeden ve imaniyeden bahsetmişse, alâküllihal bir kısım mesâili, bir kısım insanlara zarar verir. Ve zarar verdikleri için, her mesele herkese neşredilmemiş." devamıyla izah eder misiniz?

İmana dair konularda, felsefi anlamda bir çok görüşler, sorular ve itirazlar da bulunuyor. İslam alimleri eserlerinde bu görüş ve itirazlara cevaplar vermişler. Cevap verirken de o batıl düşüncelerin görüşlerini detaylı ve etraflı bir şekilde tasvir etmişler. Hâliyle bu eseri okuyan insanlar, cevapla beraber hiç aklına gelmemiş o görüşleri de görüp öğrenmiş oluyorlar. Bu da ilmi bir alt yapısı olmayan safi zihinlerde, zararlı tahribatlara sebebiyet verebiliyor.

Risale-i Nur o görüşleri icmali bir şekilde ifade edip, yani batılı etraflıca tasvir etmeden, kuvvetli bir cevap verdiği için, okuyanına zarar vermiyor. Bu yüzden felsefi ve ilm-i kelama dair konuları, herkesin tetkik ve tahkik etmesi hem mümkün olmuyor hem de bu tarz zararlarından dolayı tavsiye edilmiyor.

Yani Risale-i Nur'un en mümtaz yönlerinden birisi de zihinleri tahrip etmeden tamir edebilmesidir. Tabiri caiz ise, Risale-i Nur yan etkisi olmayan muazzam bir manevi ilaç gibidir. Diğer kitaplar da ilaç ama, bu tarz yan etkileri olabiliyor.

Mesela, "*Tehâfütü'l-Felâsife*" (*Filozofların Tutarsızlığı*), Eş'ariyye mezhebinden İmam Gazali'nin XI. yüzyıla ait ve İbn-i Sina'nın erken dönem İslâm felsefesini eleştirdiği ünlü eseridir. Kitabın başında "**Maksadü'l-Felâsife**" adı ile İbn-i Sina'nın felsefe doktrini özetlenir. İmam-ı Gazali, bir filozofun fikirlerine karşı çıkmadan önce onu iyi anlamak gerektiğini söyler...